

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/68/2022
Identifikačné číslo spisu:	4418207539
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:4418207539.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne R.. O. L., narodenej XX. J. XXXX, V. O., T.. X.. L. XXXX/XX, zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária Humenská & Panasiuková, Nitra, Damborského 3, IČO: 42 332 711, proti žalovanej obchodnej spoločnosti DADATRANS s. r. o., Tvrdosovce, Májová 25, IČO: 36 375 390, zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária Moravčík a spol. s.r.o., Myjava, Námestie M. R. Štefánika 582/29b, IČO: 47 258 047, o nahradenie prejavu vôle, vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 10C/84/2018, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 14. októbra 2021 sp. zn. 9Co/122/2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo 14. októbra 2021 sp. zn. 9Co/122/2020 z r u š u j e a v e c m u vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Nové Zámky zo 07. júla 2020 č. k. 10C/84/2018-315 (ďalej len „súdu prvej inštancie resp. prvoinštančný súd“), ktorým zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby súd nahradil prejav vôle žalovanej, že ako predávajúca uzatvára so žalobkyňou kúpnu zmluvu o prevode spoluvlastníckych podielov k nehnuteľnostiam registra „E“ (bližšie uvedeným v petite žaloby) nachádzajúcim sa v katastrálnom území B., obec B., okres Nové Zámky na LV XXXX, K. XXXX, K. XXXX, K. XXXX, K. XXXX, K. XXXX, K. XXXX, K. XXXX, K. XXXX, K. XXXX, K. XXXX, K. XXXX, K. XXXX (ďalej aj „sporné nehnuteľnosti“) v znení ako bola pripustená právoplatným uznesením Okresného súdu Nové Zámky z 13. februára 2020 č. k. 10C/84/2018-242 a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi vo výške 100% (výrok I.); žalovanej podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) priznal proti žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II.).

1.1. Rozhodnutie po právnej stránke súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 140, § 603 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 21 ods. 1, § 23 ods. 1, § 24 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č.

180/1995 Z.z."), § 2 písm. b) zákona č. 220/2004 Z. z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy v znení neskorších predpisov, § 2 ods. 1, 2 zákona č. 140/2014 Z. z. o nadobúdaní vlastníctva poľnohospodárskeho pozemku, ako aj zisteným skutkovým stavom. Z tohto vyplynulo že predošlé podielové spoluvlastnícky sporných nehnuteľností J. Q., rodená J. a S.. Y. Q., rodená Q. previedli odplatne na žalovanú svoje spoluvlastnícke podiely k sporným nehnuteľnostiam, ktoré boli v podrobnostiach uvedené v článku I kúpnej zmluvy zo dňa 12. decembra 2017, ktorá je súčasťou vkladového spisu Okresného úradu Nové Zámky, katastrálny odbor L.. Medzi stranami nebola sporná skutočnosť, že uvedeným právnym úkonom predošlých podielových spoluvlastníkov - predávajúcich došlo k porušeniu predkupného práva zostávajúcich podielových spoluvlastníkov, vrátane žalobkyne podľa § 140 Občianskeho zákonníka tým, že im nebola zaslaná ponuka na odpredaj spoluvlastníckych podielov predávajúcich. Napriek uvedenému však nebolo možné kúpnu zmluvu zo dňa 12. decembra 2017 považovať za neplatný právny úkon, keďže podľa ustanovenia § 40a Občianskeho zákonníka išlo o relatívnu neplatnosť právneho úkonu. Žalobkyňa a ani ďalší podieloví spoluvlastníci sa pritom nedovoľávali z dôvodu porušenia predkupného práva relatívnej neplatnosti právneho úkonu. Právna úprava stanovuje, že pokiaľ sa oprávnená osoba účinne nedovoľá relatívnej neplatnosti právneho úkonu, tak právny úkon sa považuje za platný. Žalobkyňa si mohla zvoliť, akým spôsobom bude ďalej postupovať. Mala možnosť domáhať sa vyslovenia relatívnej neplatnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy zo dňa 12. decembra 2017 alebo sa uspokojiť s tým, že jej zostáva zachované predkupné právo alebo (a tak postupovala aj v danom spore) podať žalobu voči nadobúdateľovi na nahradenie prejavu jeho vôle s prevodom sporných spoluvlastníckych podielov. Z tohto pohľadu sa mohlo javiť, že žaloba bola podaná dôvodne. V konečnom dôsledku ale súd prvej inštancie dospel k opačnému záveru a žalobu zamietol. V uvedenom smere uviedol, že predmetom kúpnej zmluvy boli prevažne nehnuteľnosti, ktoré až s nepatrnými výnimkami sú poľnohospodárske pozemky (orná pôda) nachádzajúce sa v extraviláne, teda mimo zastavaného územia obce. V takomto prípade platí osobitný režim, ktorý je upravený v § 21 až § 24 zákona č. 180/1995 Z. z. a ktorého snahou je zabrániť drobeniu pozemkov. V prípade poľnohospodárskych pozemkov mimo zastavaného územia obce nemôže na základe právneho úkonu alebo rozhodnutia súdu vzniknúť rozdelením jestvujúcich pozemkov pozemok menší ako 2000 m². Na podporu tohto záveru prvoinštančný súd poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/187/2006 a 4MCdo/19/2010, ktorých právne vety uviedol v bodoch 7.4 a 7.5 odôvodnenia rozsudku. Tieto právne vety považoval za stále aktuálne aj vo vzťahu k súdnej veci. Ich aplikácia ho viedla potom k záveru, že je neprípustné, aby nahradil prejav vôle žalovanej na kúpnej zmluve, ktorej predmetom sú poľnohospodárske pozemky, predovšetkým orná pôda a pri ktorej by mali vzniknúť z jestvujúcich nové pozemky o výmere menšej ako 2000 m² mimo zastavaného územia obce. Obdobné stanovisko bolo vyslovené aj v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. januára 2008 sp. zn. 1Cdo/88/2007.

1.2. Pokiaľ žalobkyňa v spore argumentovala s poukazom na § 21 až § 24 citovaného zákona tým, že by došlo k porušeniu jej ústavných práv, súd prvej inštancie tento názor nezdiedal majúci za to, že Ústava Slovenskej republiky vo svojom článku 20 priznáva právo vlastníť majetok každému a vlastníkom zaručuje jeho ochranu. Ďalej pokračoval, že pod subjektívnym vlastníckym právom rozumieme právo každého vlastníka vec držať, užívať a disponovať s vecou podľa vlastného uváženia a to na základe oprávnenia, ktoré je dané zákonom. Z tohto vymedzenia môžeme vyvodiť, že síce vlastníkovi je dané právo nakladať s vecou, ale jeho správanie sa musí pohybovať v rovine danej zákonom. V rámci právnych predpisov platných a účinných v Slovenskej republike existuje viacero, ktoré ukladajú vlastníkovi obmedzenia nakladať s nehnuteľnosťou. Právny predpis, ktorého predmetom je úprava drobenia pozemkov, je zákon č. 180/1995 Z. z. V náleze z 03. apríla 1996 PL. ÚS 36/95 Ústavný súd Slovenskej republiky okrem iného uviedol, že „...opatrenia proti drobeniu pozemkov (tretia časť zákona č. 180/1995 Z. z.) vychádzajú z neúnosného stupňa rozdrobenosti pozemkového vlastníctva v Slovenskej republike a sú snahou o obmedzenie ďalšieho drobenia. Nadväzujú na v minulosti platný zákon č. 139/1947 Zb. o rozdelení pozostalosti s poľnohospodárskymi podnikmi a zamedzenie drobenia poľnohospodárskej pôdy, ktorý drobenie poľnohospodárskej pôdy taktiež obmedzoval... inou formou opatrení v minulosti pôsobiacich na našom území proti drobeniu pozemkov boli komasácie (sčelovanie drobných rozptýlených pozemkov do väčších celkov). Počiatky ich praktického realizovania siahajú do 2. polovice 19. storočia s pokračovaním až do začiatku 50. rokov 20. storočia (naposledy zákon č.

47/1948 Sb. O niektorých technicko-hospodárskych úpravách pozemkov). Predpokladajú spojenie ekonomických a administratívnoprávnych nástrojov obmedzenia drobenia poľnohospodárskych a lesných pozemkov. Opatrenia proti drobeniu pozemkov, tak ako sú upravené v tretej časti zákona č. 10/1995 Z. z. sa netýkajú všetkých druhov pozemkov a vychádzajú predovšetkým z kritéria zabezpečenia funkčnosti poľnohospodárskej a lesnej výroby a to iba mimo zastavaného územia obce. Výmery uvedené v § 22 ods. 1 a § 23 ods. 1 zák. č. 180/1995 Z. z. vychádzajú zo zovšeobecnenia doterajších skúsenosti s vydávaním pozemkov v rámci zjednodušeného postupu (§ 15 zák. SNR č. 330/1991 Zb.) a u lesnej pôdy z možnosti užívania jednotiek priestorového rozdelenia lesa. Pri posudzovaní súladu, resp. nesúladu ustanovení zákona č. 180/1995 Z. z. (jeho tretej časti) s ústavou a s Listinou základných práv a slobôd, zameral ústavný súd svoju pozornosť aj na posúdenie toho, či opatrenia proti drobeniu pozemkov (ich realizácia v praxi), ktoré nepopierateľne určujú väčší rozsah povinností, prípadne v určitej miere obmedzujú niektorých vlastníkov pozemkov, sú opodstatnené z hľadiska verejného záujmu. Zákon č. 180/1995 Z. z. v § 21 ods. 1 deklaruje záujem zamedziť drobeniu poľnohospodárskych a lesných pozemkov, i keď tento záujem nie je výslovne expreis verbis deklarovaný ako verejný záujem. V citovanom ustanovení, resp. ani v inom ustanovení síce citovaný zákon nevyjadril takýto verejný záujem, avšak existenciu záujmu, ktorý možno považovať za verejný na vykonávaní opatrení zamedzujúcich drobenie poľnohospodárskych a lesných pozemkov v Slovenskej republike, možno odvodiť z cieľov a celkového zmyslu a podstaty zákona č. 180/1995 Z. z. Ústavný súd preto považoval záujem na zamedzení drobenia určitých druhov pozemkov nachádzajúcich sa mimo zastavaného územia obce, uvedený v tretej časti citovaného zákona, za verejný záujem, i napriek tomu, že nie je, ako už bolo zdôraznené, takto jednoznačne a explicitne deklarovaný". Vychádzajúc z uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že v prípade opatrení zo strany štátu na zamedzenie drobenia pozemkov podľa zákona č. 180/1995 Z. z. prevláda verejný záujem nad individuálnym záujmom toho-ktorého vlastníka, resp. spoluvlastníka, vrátane žalobkyne.

1.3. Ak je spoluvlastníkov viac (tak ako v prejednávanej veci) bolo potrebné, aby sa vzájomne dohodli na konkrétnom spôsobe výkonu predkupného práva. Pokiaľ k dohode nedošlo, mali právo odkúpiť pomernú časť prevádzaného podielu podľa veľkosti vlastných spoluvlastníckych podielov. Prevod spoluvlastníckeho podielu na ostatných spoluvlastníkov nemožno považovať za zrušenie spoluvlastníctva (§ 141 Občianskeho zákonníka). Dohodu o výkone predkupného práva, s ktorou počíta druhá veta ustanovenia § 140 Občianskeho zákonníka, môžu po vykonaní ponuky ohlásením všetkých podmienok uzavrieť všetci oprávnení spoluvlastníci; nejde totiž o hospodárenie so spoločnou vecou, takže rozhodovanie na základe princípu majorizácie je tu vylúčené (§ 139 Občianskeho zákonníka). Ak takáto dohoda nebola uzavretá, tak ako v súdnej veci právo odkúpiť podiel svedčil tým z oprávnených spoluvlastníkov, ktorí o kúpu mali záujem a predkupné právo skutočne vykonali. Keďže ponuka zaviazaného spoluvlastníka sa vzťahuje na celý podiel, ktorý zamýšľala scudziť, je z titulu zákonného predkupného práva oprávneným spoluvlastníkom, ktorí prejavili záujem relevantným spôsobom, k dispozícii opäť celý podiel. Z toho vyplýva, že potenciálny nárok tých spoluvlastníkov, ktorí podiel (resp. tú jeho ideálnu časť, ktorá by na nich pripadala, keby predkupné právo uplatnili) odkúpiť nechcú, „prirastie“ tým spoluvlastníkom, ktorí ponuku na odkúpenie prijali riadne a včas. Skutočnosť, že si podiel zaviazaného spoluvlastníka vyporiadajú pomerne podľa veľkosti svojich podielov na veci (takže žiadna časť podielu nie je zaviazaným spoluvlastníkom scudziteľná tretej osobe), už bez ďalšieho vyplýva zo zákona. Pri rešpektovaní uvedeného výkladu (bližšie opísaného v bode 8.3.1 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) sa prvoinštančný súd zoberal dvoma skutočnosťami a síce: 1/ či si žalobkyňa v návrhu kúpnej zmluvy uplatňovala predkupné právo v zákonom rozsahu, teda podľa § 140 Občianskeho zákonníka, a či 2/ pri kladnom stanovisku na skutočnosť uvedenú v predchádzajúcom bode by vyhovením žalobe došlo alebo nedošlo k porušeniu zákona č. 180/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov vo vzťahu k drobeniu pozemkov.

1.4. Skúmajúc (podrobne) žalobkyňou uplatnený rozsah spoluvlastníckych podielov (vyplývajúci z porušeného predkupného práva) voči žalovanej osobitne ku každej nehnuteľnosti a ich dopad „na veľkosť nových pozemkov z už jestvujúcich pozemkov“ a majúci pritom na zreteli tie ustanovenia zákona č. 180/1995 Z. z. zabráňujúce drobeniu pozemkov súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade by došlo „k vytvoreniu nových pozemkov z jestvujúcich pozemkov a výmery nových pozemkov

by pritom nedosahovali zákonom stanovený minimálny rozsah 2000 m², čo bolo dôvodom na zamietnutie žaloby".

1.5. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 242 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, pričom žalovanej ako úspešnej v spore priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni vo výške 100%.

2. Odvolací súd v dôvodoch potvrdzujúceho rozhodnutia uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozhodnutím. Súd prvej inštancie vykonané dôkazy správne vyhodnotil, pričom jeho skutkové závery sa v celom rozsahu opierajú o vykonané dokazovanie. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na správnych skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkázal (§ 387 ods. 2 CSP).

2.1. Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku odvolací súd doplnil, že jednotlivé ustanovenia zákona č. 180/1995 Z. z. je potrebné vykladať vo vzájomnej súvislosti s ďalšími ustanoveniami, ako aj s cieľom tohto zákona, z ktorého je možné vyvodiť záver, že obmedzenia vyplývajúce najmä z ustanovenia § 23 ods. 1 zákona sa vzťahujú nielen na pozemky uvedené v § 21 ods. 1 citovaného zákona (ktoré by mohli vzniknúť na základe právneho úkonu), ale aj na prípadný spoluvlastnícky podiel, ktorý by mohol vzniknúť buď na základe právneho úkonu, alebo na základe rozhodnutia súdu.

2.2. Na podporu správnosti vyslovených záverov odvolací súd poukázal už na spomínaný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 03. apríla 1996 PL. ÚS 36/95. Za nedôvodnú považoval odvoláciu námietku žalobkyne, podľa ktorej súd nebol oprávnený posudzovať otázku zákazu drobenia pôdy inak (v inom prípade), ako iba v súlade s návrhom podaným podľa § 24 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z. Inak povedané len štát v zastúpení prokurátora by bol oprávnený podať návrh na určenie neplatnosti právneho úkonu. Súd prvej inštancie si správne predbežne riešil otázku, či by vyhovením podanej žalobe nedošlo k porušeniu zákona č. 180/1995 Z. z. V prípade kladného rozhodnutia súdu by došlo k vytvoreniu pozemkov z jestvujúcich pozemkov, ktorých výmera by nedosahovala zákonom stanovený minimálny rozsah 2000 m², ktorá skutočnosť bola dôvodom na zamietnutie žaloby, i keď parcela č. XXXX/X - vodná plocha nespadá pod režim zákazu drobenia pozemkov (zapísaná na LV č. XXXX pre katastrálne územie B. a v tejto časti by bolo možné vyhovieť žalobe, pokiaľ by sa uplatňoval tento nárok samostatne, avšak v konaní o nahradenie prejavu vôle súd mohol, vzhľadom na konštrukciu samotnej žaloby, buď žalobe vyhovieť v celom rozsahu, alebo ju zamietnuť. Súd prvej inštancie preto správne dospel k záveru, že (až na uvedenú výnimku) sa u ostatných nehnuteľností jednalo o poľnohospodárske pozemky, a to najmä ornú pôdu nachádzajúcu sa v extraviláne, na ktorú dopadá osobitný režim upravený v § 21 až § 24 zákona č. 180/1995 Z. z., ktorý pri svojom rozhodovaní musel zohľadniť.

2.3. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, pričom úspešnej žalovanej v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodňovala ustanovením § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.1. V rámci dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalobkyňa namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu doposiaľ nebola vyriešená, a to či „bolo možné vyhovieť podanej žalobe žalobkyne, ktorou sa domáhala nahradenia prejavu vôle žalovanej uzatvoriť s ňou kúpnu zmluvu pre porušenie predkupného práva, keď (až na nepatrné výnimky) ide o poľnohospodárske pozemky (najmä ornú pôdu), nachádzajúce sa v extraviláne, mimo zastavaného územia, pričom na uvedené nehnuteľnosti dopadá právny režim upravený v ustanoveniach § 21 až 24 zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie

vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov, ktorého snahou je zabrániť drobeniu pozemkov, a či takáto aplikácia ustanovení citovaného zákona v jej prípade nie je porušením ústavného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v platnom znení?". Právnu interpretáciu odvolacieho súdu označila ako „obmedzujúci výklad, ktorý znemožňuje žalobkyni uplatnenie porušenia predkupného práva". Podľa názoru dovolateľky súdy oboch inštancií zjavne predčasne a svojvoľne suplovali právomoci iného orgánu a posudzovali skutočnosti, na ktoré neboli oprávnené. Poukázala tiež na princíp právnej istoty a legitímneho očakávania na kontinuálne a ustálené rozhodovanie súdov v zmysle čl. 2 odsek 1 CSP, v ktorej súvislosti poukázala na iné konanie, ktoré sa skončilo súdom schváleným zmierom. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne uviedla, že považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za vecne správne. Otázka, ktorú žalobkyňa nastolila už bola riešená, a to v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/187/2006, 4MCdo/19/2010 a 1Cdo/88/2007, ako aj v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 36/95. Na všetky uvedené rozhodnutia poukázal už odvolací súd. Navrhla, aby dovolací súd podané dovolanie zamietol ako nedôvodne (ak ho neodmietne pre neprípustnosť).

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd" alebo „dovolací súd") ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je prípustné a tiež dôvodné; v dôsledku jeho účinku dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP).

6. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431

ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Podľa názoru žalobkyne je jej dovolanie prípustné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP majú za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu (ale aj súdu prvej inštancie) záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a síce či „bolo možné vyhovieť podanej žalobe žalobkyne, ktorou sa domáhala nahradenia prejavu vôle žalovanej uzatvoriť s ňou kúpnu zmluvu pre porušenie predkupného práva, keď (až na nepatrné výnimky) ide o poľnohospodárske pozemky (najmä ornú pôdu), nachádzajúce sa v extraviláne, mimo zastavaného územia, pričom na uvedené nehnuteľnosti dopadá právny režim upravený v ustanoveniach § 21 až 24 zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov, ktorého snahou je zabrániť drobeniu pozemkov, a či takáto aplikácia ustanovení citovaného zákona v jej prípade nie je porušením ústavného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v platnom znení?“.

13. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP predpokladá, že právnu otázku, kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016 dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

14. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

15. Ešte pred samotným posúdením „vyriešenia právnej otázky“ (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) treba uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t.j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná.

16. Dovolací súd poukazuje na to, že právne otázky v zmysle § 421 ods. 1 CSP nemôžu mať hypotetický charakter ale sú spojené so skutkovým stavom, z ktorého odvolací súd vychádzal, t. j. rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia tejto konkrétnej otázky.

17. V danom prípade dovolateľka riadne vymedzila právnu otázku (viď bod 3.1. tohto rozhodnutia), ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a na riešení ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. V podstate išlo o otázku aplikácie ustanovení zákona č. 180/1995 Z.z. o zákaze drobenie pozemkov vo vzťahu k právu (o nahradenie prejavu vôle) vyplývajúceho z porušenia predkupného práva. Po konštatovaní prípustnosti dovolania dovolací súd pristúpil k meritórnemu dovolaciemu prieskumu a k posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania z hľadiska uplatnenej dovolacej argumentácie, t. j. z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom vo vymedzenej právnej otázke.

18. Právny posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

19. Podľa § 140 Občianskeho zákonníka, ak sa spoluvlastnícky podiel prevádza, majú spoluvlastníci predkupné právo, iba že ide o prevod blízkej osobe (§ 116, § 117). Ak sa spoluvlastníci nedohodnú o výkone predkupného práva, majú právo vykúpiť podiel pomerne podľa veľkosti podielov.

20. Podľa § 603 odsek 3 Občianskeho zákonníka, ak sa predkupné právo porušilo, môže sa oprávnený buď od nadobúdateľa domáhať, aby mu vec ponúkol na predaj, alebo mu zostane predkupné právo zachované.

21. Podľa § 21 odsek 1 zákona č. 180/1995 Z. z. v znení do 30. júna 2018 v záujme zamedzenia drobenia poľnohospodárskych pozemkov a lesných pozemkov nachádzajúcich sa mimo zastavaného územia obce možno pri prechode alebo prevode vlastníctva k nim postupovať len podľa tohto zákona.

22. Podľa § 23 odsek 1 zákona č. 180/1995 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, nemôže na základe právneho úkonu alebo rozhodnutia súdu o vyporiadaní spoluvlastníctva alebo rozhodnutia o dedičstve vzniknúť rozdelením jestvujúcich pozemkov uvedených v § 21 ods. 1 pozemok menší ako 2000 m², ak ide o poľnohospodársky pozemok, alebo pozemok menší ako 5000 m², ak ide o lesný pozemok.

23. Podľa § 24 odsek 1 zákona č. 180/1995 Z. z., ak majú na základe právneho úkonu alebo rozhodnutia súdu o vyporiadaní spoluvlastníctva alebo rozhodnutia o dedičstve vzniknúť k jestvujúcim pozemkom uvedeným v § 21 ods. 1 spoluvlastnícke podiely, platia podmienky uvedené v § 22 a § 23.

Podľa § 24 odsek 2 zákona č. 180/1995 Z. z. ak na základe právneho úkonu vznikol spoluvlastnícky podiel, ktorý je v rozpore s podmienkami ustanovenými v § 22 a 23, štát je oprávnený podať návrh na určenie jeho neplatnosti. Pri podaní návrhu a v konaní pred súdom zastupuje štát prokurátor.

24. Z dôvodovej správy k zákonu č. 180/1995 Z.z. vyplýva, že navrhované opatrenia (k § 21 až § 24 zákona) vychádzajú z neúnosného stupňa rozdrobenosti pozemkového vlastníctva v Slovenskej republike (str. 4 bod 5 dôvodovej správy) a sú snahou o obmedzenie ďalšieho drobenia. Návrh metodologicky nadväzuje na v minulosti platný zákon č. 139/1947 Zb., ktorý drobenie poľnohospodárskej pôdy taktiež obmedzoval. Návrh predpokladá spojenie ekonomických a administratívnoprávnych nástrojov obmedzenia drobenia poľnohospodárskych a lesných pozemkov. Predpokladané obmedzenia sa netýkajú všetkých druhov pozemkov a vychádzajú predovšetkým z kritéria zabezpečenia funkčnosti poľnohospodárskej a lesnej výroby. Navrhované výmery vychádzajú zo zovšeobecnenia doterajších skúseností s vydávaním pozemkov v rámci zjednodušeného postupu (§ 15 zákona SNR č. 330/1991 Zb.) a u lesnej pôdy z možností užívania jednotiek priestorového rozdelenia lesa. Existujúce pozemky s menšou výmerou, ako je v ustanovení uvedená, sa budú môcť prevádzať vcelku. Uvedené obmedzenie nie je pritom absolútne, pretože bude možné vytvárať i menšie pozemky, ak to nebude v rozpore s účelom ich použitia, čo je spravidla vyjadrené v schválenom územnom pláne alebo v schválenom projekte pozemkových úprav. Pozemky s menšou výmerou budú môcť vzniknúť, ak pôjde o realizáciu reštitučných titulov resp. o vyporiadanie dedičských podielov ak pôvodne došlo k nadobudnutiu dedičstva pozemkov jedným z dedičov len preto, že tieto pozemky boli v užívaní socialistickej organizácie. Návrh v tejto časti obsahuje tiež konkrétne riešenie vyporiadania dedičov resp. spoluvlastníkov, ak v dôsledku realizácie obmedzení drobenia pozemkov boli ukrátené práva niektorých z nich. Ustanovenie § 24 zákona obmedzuje i vznik spoluvlastníckych podielov k pozemkom, ak má byť výmera týchto podielov menšia ako sú výmery uvedené v § 22 a 23. Taktiež sú tu uvedené výnimky z vyššie uvedených obmedzení drobenia pozemkov.

25. Podľa právnej vety judikátu R 57/2006 „Predkupné právo podielového spoluvlastníka sa uplatňuje aj

pri prevode spoluvlastníckeho podielu na základe darovacej zmluvy". Zo záverov rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. októbra 2005, sp. zn. 1Cdo/102/2005 okrem iného vyplýva, že,...Predkupné právo podielových spoluvlastníkov je založené priamo zákonom a ako také má vecnú povahu. Právnu podstatu predkupného práva možno vymedziť ako právny vzťah, v ktorom jeden individuálne určený subjekt, t. j. konkrétne oprávnená osoba (spoluvlastník) má právo kúpiť (vykúpiť) vec od druhého individuálne určeného subjektu (spoluvlastníka), t. j. od konkrétne povinnej osoby ako prvý za predpokladu, že tento druhý spoluvlastník chce previesť svoj spoluvlastnícky podiel. Ide teda o vzťah, v ktorom právu oprávnenej osoby zodpovedá povinnosť povinnej osoby ponúknuť vec tejto oprávnenej osobe ako prvej ku kúpe (tzv. predkupné právo). Z uvedeného vyplýva, že hoci so svojím spoluvlastníckym podielom môže každý spoluvlastník nakladať obdobne ako vlastník so svojou vecou, jeho zmluvná voľnosť je obmedzená zo zákona predkupným právom ostatných spoluvlastníkov (spoluvlastníka)...".

26. Podľa právnej vety judikátu R 48/2008 „Podielové spoluvlastníctvo, ktorého predmetom je poľnohospodársky pozemok nachádzajúci sa mimo zastavaného územia obce, nemožno zrušiť a vyporiadať prikázaním celej nehnuteľnosti do (nového) spoluvlastníctva, pokiaľ na novovzniknuté spoluvlastnícke podiely prípadne výmera nižšia než 2 000 m² (pri poľnohospodárskom pozemku), resp. výmera nižšia ako 5 000 m² (pri lesných pozemkoch)". (bližšie viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. júla 2007, sp. zn. 1Cdo/187/2006).

27. Podľa právnej vety uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2011, sp. zn. 4 M Cdo 19/2010 „podľa § 23 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z.z. nemôže na základe rozhodnutia o dedičstve vzniknúť rozdelením pozemkov uvedených v § 21 ods. 1 zákona pozemok menší ako 2000 m², ak ide o poľnohospodársky pozemok z dôvodu, aby sa zamedzilo tzv. drobeniu pozemkov. Pod nedovoleným drobením pozemkov v zmysle § 24 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z.z. sa rozumie aj vytvorenie spoluvlastníckeho podielu ako i ďalšie drobenie spoluvlastníckeho podielu, ak by týmto drobením vznikla výmera pripadajúca na vzniknutý spoluvlastnícky podiel menšia ako 2000 m² poľnohospodárskeho pozemku nachádzajúceho sa mimo zastavaného územia obce. Osvedčením dohody dedičov o vyporiadaní dedičstva tak v preskúmanom prípade došlo k nedovolenému drobeniu pozemkov, čím boli porušené ustanovenia zákona č. 180/1995 Z.z. Ak sa jedná o prevod spoluvlastníckych podielov k poľnohospodárskym pozemkom, pri ktorom je potrebné postupovať podľa zákona č. 180/1995 Z.z., je povinnosťou vo veci konajúceho notára vyzvať dedičov k uzatvoreniu dohody tak, aby sa zamedzilo drobeniu pozemkov. V prípade, že by k takejto dohode nedošlo, osvedčenie o dedičstve nie je možné vydať a notár je povinný vec predložiť súdu".

28. Oprávnený spoluvlastník z predkupného práva má pri porušení povinností zo strany zaviazaného spoluvlastníka na výber tieto možnosti:

a) Domáhať sa vyslovenia relatívnej neplatnosti zmluvy o prevode podielu zo spoluvlastníctva na tretiu osobu (§ 40a).

b) Domáhať sa voči nadobúdateľovi (tretej osobe), aby mu predaný spoluvlastnícky podiel ponúkla na kúpu za rovnakých podmienok, za ktorých ich kúpil od zaviazanej osoby. Ak tak nadobúdateľ podielu neurobí dobrovoľne, oprávnený spoluvlastník má právo domáhať sa na súde vydania rozhodnutia, ktorým sa pri kúpnej zmluve nahradí prejav vôle nadobúdateľa (§ 161 ods. 3 OSP).

c) Ponechať si predkupné právo, ktoré však začne pôsobiť až voči nadobúdateľovi podielu (§ 603 ods. 3 in fine; viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. septembra 2010, sp. zn. 3Cdo 122/2009 ako aj rozhodnutie z 30. novembra 2010 sp. zn. 4Cdo 334/2010).

29. Pokiaľ sa sťažovatelia ako oprávnení spoluvlastníci pri porušení predkupného práva nedovoľovali neplatnosti právneho úkonu podľa § 40a Občianskeho zákonníka a domáhali sa (len) nadobudnutia prevedeného spoluvlastníckeho podielu podľa § 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ide o situáciu, keď platnosť zmluvy a jej právne účinky zostávajú zachované, čo samo osebe zakladá jednak právnú

možnosť odstúpenia od takejto zmluvy a jednak možnosť uplatňovať zostávajúce nároky plynúce z porušenia predkupného práva vrátane oprávnenia domáhať sa nadobudnutia (odkúpenia) spoluvlastníckeho podielu za rovnakých podmienok, za akých došlo k jeho prevodu. (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. apríla 2018, sp. zn. I. ÚS 131/2018, právna veta: najprávo.sk)

30. Podľa právnej vety rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. augusta 2010, sp. zn. 5Cdo/211/2009 „Oprávnený spoluvlastník pri porušení jeho predkupného práva sa nemôže s úspechom domáhať ochrany formou podania návrhu o určenie neplatnosti zmluvy o prevode podielu a súčasne vydania rozhodnutia, ktorým sa pri kúpnej zmluve nahradí prejav vôle pôvodného spoluvlastníka“.

31. Odvolací súd (zhodne so súdom prvej inštancie) založil napadnuté rozhodnutie na závere, že v prípade kladného rozhodnutia súdu v danej veci došlo by k vytvoreniu pozemkov z jestvujúcich pozemkov (resp. spoluvlastníckych podielov), ktorých výmera by nedosahovala zákonom stanovený minimálny rozsah 2000 m², ktorá skutočnosť bola dôvodom na zamietnutie žaloby. Ustanovenia zákona č. 180/1995 Z. z. (body 21. až 23. tohto rozhodnutia) bolo preto potrebné podľa odvolacieho súdu vykladať vo vzájomnej súvislosti, ako aj s cieľom tohto zákona (v rámci ktorého prevláda verejný záujem nad individuálnym záujmom), z ktorého možno vyvodiť, že obmedzenia vyplývajúce najmä z ustanovení § 23 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z. sa vzťahujú nielen na pozemky uvedené v § 21 ods. 1 citovaného zákona (ktoré by mohli vzniknúť na základe právneho úkonu), ale aj na prípadný spoluvlastnícky podiel, ktorý by mohol vzniknúť buď na základe právneho úkonu (o akú situáciu v preskúmvanej veci ide), alebo na základe rozhodnutia súdu. Na uvedenom mieste dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že oba sudy nižších inštancií mali pri svojom rozhodovaní zrejme na mysli, že sporným právnym úkonom nemôže vzniknúť „podiel“ a „nie pozemok menší než zákonom stanovený minimálny rozsah“, čo je zrejme z jednotlivých častí odôvodnenia napadnutého rozsudku. Pokiaľ preto odvolací súd (a tiež prvoinštančný súd) konštatoval okrem iného aj to, že by sporným právnym úkonom došlo k vytvoreniu „pozemkov“, tak na uvedenú nesprávnosť dovolací súd pri meritórnom prieskume neprihliadol. V skutočnosti bolo predmetom sporu nahradenie prejavu vôle žalovanej s prevodom ideálnych podielov pozemkov registra KN-E.

32. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze zo 4. mája 2010 sp. zn. III. ÚS 72/2021 publikovanom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 20/2010 vyslovil, že „všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Všeobecný súd musí vychádzať z toho, že sudy majú poskytovať v súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne napr. III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu“.

33. Obdobne v náleze z 31. augusta 2017 sp. zn. I. ÚS 155/2017 ústavný súd vyslovil, že „orgánom verejnej moci a predovšetkým všeobecným súdom nemožno tolerovať pri interpretácii zákonných ustanovení prílišný formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže a musí sa od neho odchýliť, ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávnych princípov. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov teda nemožno opomínať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách toho-ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu.“

34. V okolnostiach danej veci sudy nižších inštancií podľa názoru dovolacieho súdu nesprávne aplikovali ustanovenia týkajúce sa zákazu drobenia pozemkov (§ 21 až § 24 zákona č. 180/1995 Z.z.) aj vo vzťahu

k právam vyplývajúcim z porušenia predkupného práva tak, ako ich má na mysli ustanovenie § 603 odsek 3 Občianskeho zákonníka a ustálená súdna prax najvyššieho súdu (viď najmä bod 28. tohto rozhodnutia), a to spôsobom odôvodňujúcim záver o prílišne extenzívnom a formalistickom výklade zákona č. 180/1995 Z.z. a zároveň zakladajúcim záver o porušení práva žalobkyne na súdnu ochranu podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky. V uvedenom smere dovolateľka správne argumentovala poukazom na princíp právnej istoty a legitímneho očakávania vzhľadom na ustálené rozhodovanie súdov k problematike porušenia predkupného práva. Podľa názoru dovolacieho súdu ustanovenia zákona č. 180/1995 Z.z. týkajúce sa drobenia pozemkov nemožno chápať/interpretovať tak, že „absolútne“ zakazujú akékoľvek drobenie pozemkov nad zákonom stanovený limit a v uvedenom smere ukladajú všetkým štátnym orgánom (vrátane súdov) konať tak, aby k drobeniu nedošlo. Z ustanoveného zákazu drobenia pozemkov obsahuje dotknutý právny predpis a/ viacero výnimiek a b/ pripúšťa situáciu, že na základe právneho úkonu môže vzniknúť spoluvlastnícky podiel, ktorý je v rozpore so stanovenými podmienkami podľa zákona, v ktorom prípade je štát oprávnený podať návrh na určenie jeho neplatnosti, pričom v takomto konaní pred súdom a pri samotnom podaní návrhu je zastúpený prokurátorom. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd ako aj súd prvej inštancie konali a rozhodli nad zákonný rámec preskúmať sporný právny úkon z hľadiska ustanovení o drobení pozemkov vo vzťahu k právam vyplývajúcim z porušenia predkupného práva žalobkyne. Žalobkyňa podľa názoru dovolacieho súdu zvolila správny typ žaloby v súvislosti s namietaným porušením práv spoluvlastníka. Argumentácia súdov nižších inštancií rozhodnutiami najvyššieho súdu týkajúcich sa zákazu drobenia pozemkov neobstojí pre odlišné skutkové a právne okolnosti preskúmaných prípadov.

35. Dovolací súd z vyššie uvedených dôvodov dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je nielen procesne prípustné, ale aj opodstatnené. So zreteľom na to dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP v spojení s § 450 CSP).

36. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

37. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.